

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ)

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δραχ. 10
Ἀλλοδαπῇς . . . Δρ. χρ. 10

Ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου μηνός.

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΟΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτήσις ἀφορώσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται
Πρὸς τὸν κ. Ι. Λαμπρίδην, διευθύνον
Ὅδὸς Ἱπποκράτους 5.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΑΓΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (ἡ σημασία τῆς ἐορτῆς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων) — Κυανὴ Βίβλος (ἡ ἐν Μακεδονίᾳ διπλωματικὴ στάσις τῆς Ἑλλάδος). — Θράκη (πῶς ἐωρτάσθη ἐν Ἀδριανουπόλει ἡ ἐπέτειος τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Ἄλλαι εἰδήσεις ἐξ Ἀδριανουπόλεως). — Πανελλήνιον ἐκπαιδευτικὸν συνέδριον (ἡ σημασία αὐτοῦ καὶ ὁ κανονισμὸς τῶν ἐργασιῶν του). — Ἀγγέλματα καὶ θρύλοι. — Ποία ἡ διὰ τοὺς Ἑλλήνας σημασία τῆς Μακεδονίας. — Συρία (πῶς ἐωρτάσθη ἐν Βηρυτῷ ἡ 23 Ἀπριλίου). — Τὰ ἐν Ἑλλάδι. — Ἐπιφυλλίς (Ἀλβανία).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 8 Μαΐου 1903.

Πέραν τοῦ μικροῦ τῆς Ἑλλάδος Βασιλείου ἐξεδηλώθη φαινόμενον, οὗ οἱ ἐντὸς αὐτοῦ δὲν δύνανται ἐπακριβῶς νὰ νοήσωσι τὴν σημασίαν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄνθρωποι, τὸν σοφὸν ἐπαγγελλόμενοι, οἵτινες ἀρνούνται πᾶσαν σπουδαιότητα εἰς τὰ πράγματα, ὡς τὸν περιεχόμενον δὲν ἀναλύεται εἰς τὴν λογικὴν τῶν δύο καὶ δύο γίνονται τέσσαρα. Οἱ Βούλγαροι τοιμῶσι καὶ σφάζουσιν, οἱ Βούλγαροι ἔχουσι στρατὸν, οἱ Βούλγαροι εἶναι συνεταγμένοι καὶ ἀπειλοῦσι διὰ πολέμου τὴν Τουρκίαν, ὅπως ἀρπάσωσι τὴν Μακεδονίαν τὴν ἑλληνικὴν, ἐν ᾧ ἡμεῖς κοιμώμεθα, τί δ' ὠφελεῖ, ἂν ἐκσπῶμεν εἰς ἰσχὺς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Γεωργίου κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ δόμοτός του ἡμέραν;

Ὅτω σκέπτονται οἱ τοιοῦτοι καὶ ὅμως ἐν ταῖς ἰαχαῖς ἐκείναις ὑπάρχει διὰ τὸν θέλοντα νὰ βλέπῃ ἡ πᾶσα δύναμις, ὅπως κινήθωμεν καὶ φράσωμεν τὴν πρὸς τὰ πρόσω ὁδὸν τῶν Βουλγάρων, ὅλα τὰ ὄργανα τὰ ἡθικὰ καὶ τὰ ὑλικά πάσης ἐθνικῆς μεγαλουργίας, ἡ πρωτοφανὴς δὲ θέρη καὶ ὁ καθολικὸς ἐνθουσιασμὸς, μετ' ὧν ἐβροντοφωνήθη ἐφέτος ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ἀποικίαις καὶ ἐν Τουρκίᾳ, ἰδίᾳ δ' ἐν ταύτῃ, ἀπὸ τοῦ Δυρραχίου μέχρι τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐζείνου καὶ ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν αὐτοῦ ὅχθων μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ ἐκεῖθεν μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Συρίας τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως Γεωργίου, τῆς νόμφ ἑνσαρκώσεως ταύτης τοῦ ἐθνικοῦ τῶν Ἑλλήνων μεγαλείου, εἶναι φαινόμενον, οὗ ἡ μελέτη δὲν εἶναι ἀναξία φιλοσόφου, οὗ ἡ ἔρευνα ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἰθύνοντας μάλιστα τὰς τύχας τοῦ ἔθνους τοῦτου.

Σκοπὶ μὲν ἐπεμείναμεν εἰς τὴν ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ καταχωρίσιν τῶν περιγραφῶν τοῦ ἐφετινοῦ ἐορτασμοῦ τῆς ὀνομαστικῆς ἐπετείου τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ἐν διαφόροις τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας μεγαλοπόλεσι ἀπώτατα ἀλλήλων κειμέναις, εἰ καὶ ἂν πάσας, ὅσας ἐλάβομεν, κατεχωρίζομεν, δὲν θὰ ἤρκουν ἐπὶ ἐβδομάδας ὅλας νὰ περιλάβωσι αὐτάς τὰ φύλλα τοῦ « Ἀγῶνος », ὅπως δώσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τελείαν τὴν εἰκόνα δι' ἐπιφανεστάτων παραδειγμάτων τῶν κρατουσῶν σήμερον παρὰ παντὶ τῷ ἑλληνικῷ διαθέσεων. Ἀρὰ γὰρ διὰ τὴν ἐκατομμύρια ἀνθρώπων ἐδάκρυον κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην ἡμέραν τῆς 23 Ἀπριλίου 1903 ἀπανταχοῦ γῆς ἑλληνικῆς, τί δ' ἐμφαίνουσιν οἱ λυγμοὶ οἱ συγκινούντες ἐκφρόνως καὶ τοὺς Ἡπειρώτας καὶ τοὺς Κρήτας καὶ τοὺς Θράκας καὶ τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς Μικρασιάτας καὶ αὐτὰ ἔτι τῆς Συρίας τὰ ἀραβόφωνα πλήθη;

Οἱ λαοὶ δὲν φιλοσοφοῦσιν, οὐδὲ σκέπτονται, τῇ ἀληθείᾳ δὲ καὶ δὲν πρέπει νὰ φιλοσοφῶσι καὶ νὰ σκέπτονται τὰ πολλὰ πλήθη, ἀλλὰ νὰ αἰσθάνωνται μόνον, τὸ αἰσθημα δὲ τοῦτο τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῆς ἀκλόνητου πρὸς τὴν μητρόπολιν ἐξεδηλώθη κατὰ τρόπον οὗτω ὁμοιομόρφως ἔντονον καὶ ἐν καιροῖς οὕτω κρισίμοις καὶ καταλήλοις, ὥστε μετρίων καὶ μᾶλλον βαθυνώμονα νὰ ἀνευρίσκη τις τὴν φιλοσοφίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ αἰσθανομένου πάσης οἷας δὴποτε βιβλικῆς σοφίας. Συνετρίβη, οὕτω τοῦλάχιστον πιστεύεται,

ἐν τοῖς θεσσαλικῶς πεδίοις ἡ Ἑλλάς πρὸ ἐξαετίας, ἀδεξιότατα δὲ ἔκτοτε ἐκυβερνήθη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου κοινοβουλευτισμοῦ, ὅστις δὲν ἡδυνήθη μὴδὲ μίαν πυροβολαρχίαν νὰ προσθέσῃ εἰς τὰ μέσα τοῦ πολέμου, οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μάχεται νὰ ἀνατρέψῃ, ὅτι ἀγαθὸν κέκτηται ὁ στρατὸς, τὴν Γενικὴν αὐτοῦ διοίκησιν, ἡ εἰκὼν δὲ, ἣν παρέχει ἡ κατάστασις τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων, εἶναι εἰκὼν ἐμπνεύσουσα περιφρόνησιν μὲν τοῖς πολέμοις, οἵκτον δὲ καὶ ἀπόγνωσην ἑνιαχοῦ τοῖς φίλοις τοῦ μικροῦ τούτου βασιλείου. Μονοῦ καὶ τὴν φωνὴν αὐτῆς ἀπώλεσεν ἡ ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων μητρόπολις, ὅπως διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς ἐγκληματικῆς, τῆς δολοφονοῦς αὐθάδειας τῶν Βουλγάρων, μετ' ἧς ἐπιδιώκουσι τὰ ἀρπακτικά αὐτῶν ἐν Μακεδονίᾳ σχέδια καὶ ὅμως καὶ οὕτω ἀδύνατον οὖσαν καὶ καταφρονουμένην τὴν Ἑλλάδα αὐτὴν θέλουσιν ὡς μητέρα, αὐτὴν δοξάζουσιν ὡς σώτειραν, πρὸς αὐτῆς τὰς τύχας εἰτ' ἀγαθὰς εἴτε κακὰς θέλουσι νὰ συνδέσωσι τὰς τύχας αὐτῶν ἐκατομμύρια ἀνθρώπων καὶ ὅμως μόνον οἱ Τούρκοι ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐξανασκασθέντες ἐχάλασαν τὰ ἥνια, δίκην κέλῃτος ὑπερηφάνου ἵππου ὥρθωσε καὶ πάλιν τὴν χαίτην τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὑψαύχην διεκέρυξε πρὸς πάντας « Μητέρα ἐγὼ ἔχω τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ ταύτης δὲν ὑπάρχει δύναμις ἐν τῷ κόσμῳ, δὲν ὑπάρχουσι ξένα μεγαλεῖα ἡ ἰδικαί της ἀτυχίαι, ἱκαναὶ νὰ μὲ χωρίσωσι! »

Τίς οὕτω ἀντιλαμβάνομενος τῶν πραγμάτων δὲν πληροῦται εὐφροσύνης καὶ ἀκραδάντου πεποιθήσεως, ὅτι τὸ ἔθνος τοῦτο διασώσαν τὴν πολυτιμωτάτην τῶν προγονικῶν ἀρετῶν, τὴν εἰς αὐτὸ ἀκλόνητον πίστιν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἡττηθῇ, τίς δὲν ὑπερηφανεύεται εἰς τοιοῦτον ἀνέκον ἔθνος, ὅταν ἐμβλέψῃ ὑπερθεῖν τῶν ἐνεστώτων κακῶν καὶ τῶν ὀρισταμένων ἀθλιότητων εἰς ἀπόστασιν δέκα καὶ εἰκοσιν ἔτων ἀπὸ τῆς σήμερος καὶ ὅταν συλλογιθῇ, ὅτι ἀπὸ τοιοῦτου ἔθνους ἀδύνατον φύσει εἶναι νὰ μὴ ἀνακύψωσιν οἱ ἄνδρες οἱ ἐπίλεκτοι οἱ μετρίων ἔχοντες τὴν φιλοπατρίαν τοῦ ποταποῦ ἐγωῖσμοῦ, οἱ ἴσῃν κεκτημένοι τὴν μάθησιν πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἔθνους, ὅπως δόξηται αὐτὸ ἐκεῖ, ὅπου πρέπει καὶ ἐκεῖ, ὅπου θέλει;

Ἀλλὰ καὶ ἄλλην οὐχ ἦσαν σπουδαίαν κέκτηται σημασίαν ὁ ἐφετεινὸς ἐορτασμός τῆς ἐπετείου τοῦ δόμοτός τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Βαθύτατα συνιδεῖ τὸ ἑλληνικὸν τοὺς μεγίστους κινδύνους, οὓς διατρέχει σήμερον ἡ κληρονομία τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ. Καὶ ἀπὸ τῆς συνειδήσεως ταύτης τῆς πολὺ βαθυτέρας ἐκείνης, ἣν ἔχουσιν οἱ ἄρχοντες τοῦ, λησμονεῖ ὁ Ἡπειρώτης καὶ ὁ Θράξ καὶ ὁ Νησιώτης καὶ ὁ Κρήτης καὶ ὁ Μικρασιάτης ἀλύτρωτος Ἑλληὴν τὴν βαρύνουσαν αὐτὸν τυραννίαν, τὰ ἴδια ἄλγη καὶ τὰς ἴδιαις ταλαιπωρίαις, σπεύδει οἰοῦναι συναίνων εἰς τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ πόθων νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἐλευθερίαν μητρόπολιν διὰ τῆς διαβεβαιώσεως, ὅτι μαχομένη ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας δὲν θὰ ἀφελθῇ μόνη, διότι ὁ ὑπὲρ Μακεδονίας ἀγὼν εἶναι ἀγὼν Πανελληνίος, πάντες δὲ δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι βίᾳ προτιμήσονται νὰ ταφῶσι μᾶλλον ἐν τοῖς πεδίοις τῆς Μακεδονίας ἢ νὰ ἰδῶσιν αὐτὴν περιπίπτουσαν εἰς χεῖρας νέων βαρβάρων, τῶν Σλαβῶν, τῶν Τούρκων βαρβαρωτέρων. Τίς δὲν βλέπει, ὅτι καὶ τοιαύτην σημασίαν ἔχει ὁ ἐορτασμός οὗτος καὶ τίς δύναται νὰ ἀρνήθῃ, ὅτι τὴν σημασίαν ταύτην ἐξόχως διεργήνευσεν νῦν ἡ ἡρωικὴ Κρήτη διὰ τοῦ προέδρου τῆς βουλῆς αὐτῆς εἰπόντος κατὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ ἀξιωματοῦ αὐτοῦ: « Ἐν τῇ γενεῇ ἀμύλλῃ τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς ἀνάγκησιν τῶν δικαιωμάτων του, οἱ Κρήτες εἰναι τεταγμένοι ἐν τῇ πρωτοπορείᾳ καὶ τὸ εὖ ζῶν καὶ ἐλαφρὸν σῶμα ἀποτελοῦντες, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, εἰμὲθα ἔτοιμοι νὰ στραφώμεν, ὅπου θέλει δοθῇ ἡμῖν ἐντολὴ ὑπὸ τῶν ἰθυνόντων τοῦ ἔθνους ».

Διὰ τῶν λόγων τούτων τοῦ προέδρου αὐτῆς ἡ Κρήτη ἠρμήνευσεν τοῦ ὅλου ἀλυτρώτου γένους τὰς ἀποφάσεις, ὅποιοι δὴποτε δὲ καὶ ἂν διοικῶσι τὴν ἐλευθερίαν γωνίαν εἶναι ἡναγκασμένοι θάττον ἢ βράδιον νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν τοιαύτην ἀπαίτησιν τοῦ Πανελληνίου.

Αὕτη εἶναι ἡ σημασία τῆς ἐορτῆς τῆς 23 Ἀπριλίου 1903!

ΚΥΑΝΗ ΒΙΒΛΟΣ

Ἡ ἐν Μακεδονίᾳ διπλωματικὴ στάσις τῆς Ἑλλάδος.

(Ἰδὲ καὶ προηγούμενον φύλλον).

Αἱ ἐλπίδες, ἂν ἐξέφρασαν, ὡς εἶδομεν, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας πρὸς τὸν αὐτοῦ Ἀγγλὸν συναδέλφον του κ. Ὀκονορ περὶ ἐξαφανίσεως ἐκ Μακεδονίας τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ χεῖματος, δὲν ἐπέκυρῶσαν ὑπὸ τῶν πραγμάτων. Καὶ δὲν κατάρθωσαν μὲν αἱ συμμορίαι αὐταί, καίπερ πολυπληθεῖς, μία μάλιστα αὐτῶν, ὡς κατωτέρω θὰ ἴδωμεν, συνεκροτήθη ἐκ τετρακοσίων περὶ τοῦ ἀνδρῶν, ἀξιολογόν τι κατὰ τῶν τούρκων ἀποτελέσμα, τοῦθ' ὅπερ οὐδὲν ἐκπλήσσει προκείμενον περὶ συμμοριῶν, ἃς ἐλαύνει τὸ ἀνάνδρον πάθος τοῦ φόνου ἀόπλων ἀνθρώπων καὶ ἀνυπερασπίστων ἡ τοῦ πολὺ ἡ ἀγενεῖς ὄρεξις τοῦ διὰ ληστεύσεων πλουτισμοῦ, ἀλλ' οὐχ ἥτοι ἐκράτησαν τὴν Μακεδονίαν ἐν διαρκεί ἀνωμαλίᾳ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ἰσταμένου ἔαρος, ὅπως ἐπιτύχῃ τὸ περιλάλητον σχέδιον τῶν μεταρρυθμίσεων. Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ὅτι αἱ καθ' ἑαυτὰς κολοβαὶ καὶ οἰκτρὰι μεταρρυθμίσεις ἐξεδιέσθησαν ὑπὸ τῆς Ρωμίας παρὰ τῆς Τουρκίας διὰ τοῦ ὠραίου τούτου ἱκεκριμένου καὶ προστατευομένου παρ' αὐτῆς συστήματος τῶν διηλεκτῶν διὰ τοῦ κομιτάτου ἀνωμαλίων. Εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις ταύτας συνήνεσαν καὶ ἡ λοιπὴ Εὐρώπη, ἡ μᾶλλον ἡ λοιπὴ Εὐρώπη ἐκπροσωπούμενη ὑπὸ τῆς Αὐστρίας συνέτριψε τὸ ῥωσικὸν σχέδιον τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μεταρρυθμίσεων καὶ περιόρισε αὐτὸ εἰς τὰς νῦν ἀποδεκτὰς καὶ ὑπὸ τῆς Τουρκίας γενομένας, διότι εἶχον γίνεαι παγκοίμως γνωστά τὰ χονδροειδῆ ταῦτα τοῦ Σλαβισμοῦ τεχνάσματα τῶν διὰ δολοφονίαν προκλήσεων τῆς ἀγρίας καταστολῆς τῶν ταραχῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων, διότι ἐλη ἡ Εὐρώπη ἐπεισθῇ, ὅτι ταλαιπωροῦνται ἐν Μακεδονίᾳ οὐχ οἱ Σλαῖοι ὡς τὸν Τούρκον, ἀλλ' αἱ ἄλλαι χριστιανικαὶ φυλαὶ ὑπὸ τῶν δολοφόνων Βουλγάρων, διότι τὸ ὠραῖον σχέδιον, ὑπὲρ οὗ ματαιὸς ἐξεστράτευσεν εἰς Βιέννην ὁ κόμης Λάμσдорφ, ἦτο παρὶς στήθεα κατὰ τῆς εὐπιστίας καὶ τῆς εὐλαϊκίας τῆς Εὐρώπης, σκοποῦσα τὴν δημιουργίαν νέας Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, παρὶς, ἐν ἡ συνελθῇ γελιοδωδέστατα αὐτὸς ὁ κατασκευαστὴς τῆς.

Ἀλλ' εὐλογίᾳ οὐχ ἦσαν αἱ ἀντυχίαι τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ ταῖς ἀνωμαλίαις ταύταις καὶ σκοπιμότητ' ἀπεδείχθη ἡ σύντονος παρακολούθησις τῶν ἐν Μακεδονίᾳ συμβαινόντων καὶ ἡ ταχὺ ἀνακοίνωσις αὐτῶν εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς κυβερνήσεις.

Ὅτω ὁ κ. Μεταξᾶς, πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίνῳ, σπεύδει νὰ παραδώσῃ εἰς τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν τὴν ἀκόλουθον ἀπὸ 15/28 Νοεμβρίου 1902 (ἀριθ. ἐγγρ. 324) ἀνακοίνωσιν.

« Μαρκήσιε,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν συνφορὰ ταῖς ὁδηγίαις τῆς κυβερνήσεώς μου νὰ ἀνακοινώσω τῇ Ὑμετέρᾳ Ἐξοχότητι τὸ ἐγκλειστον τηλεγράφημα, ὅπερ ἐλάβον ταύτην τὴν πρωΐαν περὶ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ καταστάσεως ».

Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἀπεστάλη τῷ Ἑλληνικῷ πρεσβευτῇ τῇ 14/27 Νοεμβρίου ὑπὸ τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπομαρτυρῶν τῶν ἐξωτερικῶν κ. Ἀλ. Ζαΐμη. Ἰνα ἐκτιμηθῇ δὲ πρὸντος ἡ φιλοπατρία μέρημα τοῦ πολιτικοῦ τούτου ἰνδρὸς περὶ τοῦ ζυτικωτάτου τούτου διὰ τὸν Ἑλληνισμόν ζητημάτων τῆς Μακεδονίας, ὁρίσθημεν νὰ ὑπομνήσωμεν, ὅτι τὸ τηλεγράφημα τοῦτο συνετάχθη τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, πρὸ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου σάλου, ὅστις συνέβη ἀκριβεῖς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν Ἑλλήνων ὑπουργῶν πᾶσαν ἄλλην σκέψιν καὶ μέριμναν πλὴν τῆς περισυλλογῆς ψήφω.

Τὸ τηλεγράφημα ἐκείνο τοῦ κ. Ἀλ. Ζαΐμη πρὸς τὸν ἐν Λονδίνῳ πρεσβευτὴν κ. Μεταξᾶν εἶχε οὕτω: « Ἐκ πληροφοριῶν περιελθουσῶν ἡμῖν ἐκ Μακεδονίας φαίνεται, ὅτι ἡ τῆς διαστάσεως καὶ πάλιν ἐνταῖς τῆς Μακεδονίας τμήμασιν ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν συμμοριῶν. Ὁλόκληρος ἡ οἰκονομία τοῦ Ἑλλήνος προκρίτου τοῦ χωρίου Μετακίδου καὶ δ' Ἑλλήν προῦθον τοῦ χωρίου Πλεῦνας παρὰ τὴν Δράμην ἐφρονεῖσθαι. Ἀλλὰ σπουδαιότερον γεγενῶσται εἶναι, ὅτι 400 Βούλγαροι, ὧν ἔνιοι ἔφερον βουλγαρικὴν στρατιωτικὴν στολὴν, κατάρθωσαν νὰ

διαβῶσι τὰ σύνορα τῇ 29 Ὀκτωβρίου ἐγγὺς τοῦ Ραζλόκ. Ἀποσπάσματα τουρκικοῦ στρατοῦ ἐστάλησαν πρὸς καινάσιον αὐτῶν ἀναγκασθέντων νὰ διαβῶσιν ἀντιθέτως τὰ σύνορα, ἀφ' οὗ ἐπείσθησαν σπονδαίας ἀπωλείας.

» Ἡ κυβερνήσις τῆς Ἑλληνικῆς Μεγαλειότητος θεωρεῖ καθήκον αὐτῆς νὰ συστήσῃ ὅμιν, ὅπως προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Α. Ἐξοχότητος τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπὶ τῶν συμβεβηκότων τούτων ».

Τὸ ἐπόμενον ἔγγραφον ὑπ' ἀριθ. 325 τοῦ κ. Ἐτςερτον, Ἀγγλοῦ ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτοῦ, ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1902 ἀφορᾷ εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ταγματάρχου Γιάνκοφ, ὅπερ καταχωρίζομεν ἀπλῶς ἡμῖν τῆς ἱστορίας. Ἐχὼ δ' οὕτω.

« Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ διαβόητος Μακεδὼν ἐπαναστάτης, ὁ Βούλγαρος ταγματάρχης (Major) Yankoff, πεισθεὶς σφόδρα ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν, διέβη εἰς Θεσσαλίαν ἐγγὺς τῆς Καλαμπάκας μετὰ τινων ὁπαδῶν.

» Οὗτος συνελήφθη ἐν Τρικινάλιοις ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει σύμφωνος παραδόσεως μετὰ τῆς Τουρκίας, φαίνεται δ' ὅτι ὁ νόμος δὲν δικαιολογεῖ τὴν τιμωρίαν του διὰ φυλακίσεως ἐνταῦθα, μετηνέθη δὲ εἰς Ἀθήνας μόνον, ἵνα ἀποσταλῇ πάλιν μετὰ τῶν συντερόφων του διὰ θαλάσσης εἰς Βουλγαρίαν ».

Εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὑποσημειοῦμεν ἀπλῶς τὴν διαφορὰν τῆς διαγωγῆς τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως πρὸς μεμαρτυρημένον ἀρχηγὸν συμμοριῶν δολοφονοῦσάν Ἑλληνας καὶ τὴν διαγωγὴν, ἣν θὰ ἐπεδείκνυν ἡ κυβερνήσις τῶν ἀπογόνων τοῦ Κρούμου πρὸς Ἑλλήνας ἐπαναστάτας, οἵτινες ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ βουλγαρικὸν ἔδαφος.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 331 ἔγγραφον τῆς 3 Δεκεμβρίου 1902 περιλαμβάνει συνδιάλεξιν τοῦ ἐν Παρίσιος Ἀγγλοῦ πρεσβευτοῦ πρὸς τὸν χαριτόβρυτον κ. Δελκασέ. Παραθετομεν αὐτὸ, διότι ὁ μεγαλοπράχμων διπλωμάτης τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας, ὁ ἀξιόσας τὸν στέφανον τῆς πρωτοβουλίας ἐν τῇ λύσει τοῦ μακεδονικοῦ προβλήματος, εἰκονίζεται οἷος ἀκινήθως εἶναι, νευροσπαστον ποιῶν ὠρισμένας κινήσεις κατὰ τὴν ἐξέθεσιν εἰς αὐτὸν διδομένην ὁδὸν, ἀγνοοῦν ἐπομένως περὶ τίνος πρόκειται ἐν ταῖς κινήσεσι ταύταις. Διότι ἂν τὰ πράγματα εἶον, ὡς βρεθούμενοι παραέστησεν αὐτὰ ἐν ταῖς Κυρίαις αὐτοῦ Βίβλοις, δὲν θὰ ἔμενεν ἄναστος ἐν τῇ δριμυτῇ παρατηρήσει τοῦ Ἀγγλοῦ ἐν Παρίσιος πρεσβευτοῦ ἐκφράζοντος αὐτῇ τὴν ἐλπίδα αὐτῇ, ἐπειδὴ πάντες φαίνονται παρεκνευσμένοι νὰ ἴδωσι τὰ χεῖριστα, θὰ ἐπὶ ἔργον δημοφιλίας πρὸς λήψιν τοιοῦτον προκαταρκτικῶν προφυλάξεων, ὥστε νὰ περιορισθῶσιν ἐν ὧς ὁλόν τε συμμοριῶν κύκλῳ αἱ ἀπειλούμεναι νὰ ἐκτραγῶσι ταραχαί. Πῶς τότε δὲν εἶπε τίποτε ὁ Γάλλος διπλωμάτης περὶ τῆς τρομερῆς καὶ φοβερᾶς πρωτοβουλίας του, ἥτις εἰς τοῦτο ἔτεινε ἀκριβῶς, εἰς τὸ νὰ προκαλέσῃ τὴν συναίνεσιν τῶν Μεγ. Δυνάμεων πρὸς λήψιν κοινῶν καθυσταχαστικῶν μέτρων τῆς Μακεδονίας, οἷα ἐξυμνήθησαν ἐν τῇ Κυρίᾳ αἱ μεταρρυθμίσεις, αἱ μεταρρυθμίσεις, αἵτινες ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐτίκτοντο εἰς τὰς κεφαλὰς Λάμσдорφ καὶ Γολουχάουσκυ καὶ ἐμαίοντο διὰ τοῦ σουλτανικοῦ ἱραδέ; Εἶχε, φαίνεται, λησμονήσῃ ὁ εὐλογημένος τὸ μάθημα, ἵσως διότι εἶχε δοθῇ αὐτῷ ὅσοισι.

Τὰ περίεργον τοῦτο ἔγγραφον ἔχει ὁλόκληρον οὕτω:

« Λόρδε μου,

Ὁ κ. Δελκασέ μοι εἶπε σήμερον, ὅτι, εἰ καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι γαλλικαὶ τυφεκοβόλοι παρόντες μετ' ὑπερβολῆς τὰς ἐν Μακεδονίᾳ μάχας, αἵτινες κατ' αὐτὸν οὐδὲν ἢ ἀσθενεῖς εἶναι ἀνιμαχίαι, ἀλλ' ἐκρίνεν οὐχ ἦτον, ὅτι ἀδύνατοι δὲν εἶναι οἱ ὁδοὶ περὶ ἐκρήξεως σπουδαίων ταραχῶν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ. Ὑπὸ τοιοῦτον πνεῦμα εἶναι συνεταγμένοι πᾶσαι αἱ ἐκθέσεις τῶν ἐν τῇ νοτιανατολικῇ Εὐρώπῃ Γάλλων Προξένων.

» Παρετήρησα δ' ἐγὼ, ὅτι λυποῦμαι λέγων, ὅτι πάντοθεν τὰς αὐτὰς ἡκούσαι διαδόσεις. Ἡδύνατό τις δὲ μόνον νὰ ἐλπίσῃ, ὅτι, ἐπειδὴ πάντες φαίνονται παρεκνευσμένοι νὰ ἴδωσι τὰ χεῖριστα, θὰ ἐπὶ ἔργον δημοφιλίας πρὸς λήψιν τοιοῦτον προκαταρκτικῶν προφυλάξεων, ὥστε νὰ περιορισθῶσιν ἐν ὧς ὁλόν τε συμμοριῶν κύκλῳ αἱ ἀπειλούμεναι νὰ ἐκτραγῶσι ταραχαί ».

Ἐνταῦθα καταλήγουμεν τὸν λόγον περὶ τῆς Κυανῆς Βίβλου. Πιστεύομεν, ὅτι θὰ δικαιωθῶμεν ἐπὶ τῇ μακρογορίᾳ ἡμῶν ἐν τῷ θέματι τούτῳ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων, διότι ἐκ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ δύο ἀναγκαῖα διδάγματα δύνανται νὰ χυρσθῶσιν οἱ Ἑλλήνες ἀναγνώσται, πρῶτον μὲν, ὅτι ἡ κυβερνήσις τῆς ἐλευθερίας ὑπερπολέως ἀφιέρωσε πᾶσαν τὴν δούσαν καὶ ἐπιβεβλημένην εἰς φιλοπατρίδας πολιτείας μέριμναν περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δεύτερον δὲ νὰ διαγνώσῃ τις αἱ προθέσεις, αἱ τάσεις, τὰ συμπεράσματα καὶ αἱ κλίσεις τῶν κυβερνήσεων τῆς Εὐρώ-

καὶ αὐτὴν διαδόχου αὐτοῦ. Πρῶτος διεδέχθη αὐ-
τὴν Κιλι- μένος, ναύαρχος καὶ ἑλισσινός ἀδελφός
μα τῆς δυ- τίνος ὁ Ἡ' καὶ τοῦταν αἱ δύο ἄξιαι
τὴν Μι- ρεις, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Θεοδώρα, ὧν ἡ πρε-
ἐπὶ τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ μεγίστου

Οἱ Ὑπουργοὶ δοξάζονται σήμερον. Ἐνθα-
ναμίνεται τὸ περιεχόμενον τοῦ πολιτικοῦ
γράμματος τοῦ νέου ὑπουργείου.

οὐ οὕτως ἀφῆραν ἀπὸ τῆς αυτοκρατορίας τῆς
 γυπτον, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Σικελίαν καὶ
 τὴν Κρήτην, ὁλόκληρον τὴν Συρίαν καὶ τὴν
 Ἀσίαν, ἡπείλουν ᾗδ τὸ κυριατάτον ἔρμασμα τῆς
 νάμεως τῆς Ἑλληνικῆς αυτοκρατορίας, τὴν
 Ἰνδο-Κίην Ἀσίαν.

... διαδόχους αὐτοῦ. Πρῶτος, διεδεχθη αὐτὸν ὁ δ
... μένος, υἱὸς καὶ ἐκτενὴς ἀδελφὸς τοῦ Κα
... τίνος ὁ Πῆρ καὶ τοῦτον αἱ δύο ἄξια αὐτοῦ
... ρες, ἡ Ζωή καὶ ἡ Εὐδοκία, ὧν ἡ πρώτη ἀνε
... ἐπὶ τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ μεγίστου τῆς οἰκ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Π. Δ. Σακελλαρίου